

[Valdemar Thomsen.]

fristende her nærmere at dokumentere Rigtigheden af denne min Paastand; foreløbig skal jeg afstaa fra det, men saa meget er sikkert, at der tiltrænges en Ordning, der byder større Sikkerhed for en upartisk Forfølgning af Overtrædelser, der har Forbindelse med politiske Interesser, eller hvor politiske Motiver kan virke med.

Fortsætter vi med den nuværende Ordning, kan man være sikker paa, at Anklagemyndigheden fremdeles vil være et lydigt Redskab for de skiftende Regeringer; det kan næsten ikke være andet, saa længe den offentlige Anklager er Justitsministerens underordnede og under Udførelsen af sit Hverv staar under Justitsministerens Tilsyn. Hvad de enkelte Sager angaar, kan, som man vil vide, Justitsministeren paalægge den paagældende Anklager at paabegynde eller fortsætte, undlade eller standse Forfølgning. Vi kender jo bestemte Eksempler paa noget af hvert, Afgørelser, som ganske givet har svækket Anklagemyndighedens Anseelse og ikke fremmet den almindelige Agtelse for Lov og Ret. Nu er det meget muligt, at Justitsministeren med fuld Ret kan hævde, at han i visse af de Tilfælde, jeg her tænker paa, hverken officielt eller underhaanden har givet Direktiver; men saa kan det jo være Anklagemyndighedens Lyst til at være Regeringen behagelig, eller maaske dens Ulyst til at forulempe, der har gjort sig gældende. Resultatet bliver det samme i alle Tilfælde.

Som tidligere nævnt har man i England en tilfredsstillende Ordning, og det samme er Tilfældet i Norge. Man vil kunne se af det Bilag, der er omdelt som et særligt Blad, at i Norge er Rigsadvokaten uafhængig af Justitsdepartementet, og i Norge har man ved Siden af Rigsadvokaten det, man forstaaer ved en subsidiaer Privatanklage. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa det; det kan ærede Medlemmer læse paa det omdelte Bilag.

Nu ser jeg nok, at Flertallet, idet det henviser til Bilag 13, vil bevise, at den engelske Ordning paa et væsentligt Punkt ikke adskiller sig meget fra vor, og her drejer det sig om det egentlige afgørende. Forholdet er imidlertid det — og det kan læses i Slutningen af Bilag 13, altsaa i Fortsættelse af det, jeg her nævnte —, at den Embedsmand, der i England har det forfatningsmæssige Ansvar, næsten aldrig, i hvert Fald kun rent undtagelsesvis, har haft Sæde i selve Kabinetet. Han er, oplyses det dér, Kabinetets juridiske Raadgiver uden politisk Ansvar. Adskiller det sig ikke væsentligt,

maa jeg spørge, fra vor Justitsministers Myndighed og Ansvar?

Som man vil se af Ændringsforslag Nr. 57 til § 70, ønsker vi fastslaaet, at Ændringer i Kirkens indre Forhold kun kan gennemføres med Tilslutning fra Landets Biskopper eller Repræsentanter for Menighedsraadene. Det er efter min Mening paa en underlig lunken Maade, Flertallet og Venstre tager paa dette Spørgsmaal. Venstre beskæftiger sig kun med den økonomiske Side, og efter Flertallets Formulering kan Kirkens indre Forhold ændres af en politisk Kirkeminister efter Forhandling med Biskopperne. Men hvor meget er det i Grunden værd, dette med „Forhandling“? Tidligere — og det samme er maaske Tilfældet endnu — var man bange for det, jeg forstaaer ved en fast Ordning paa dette Omraade, ud fra den Anskuelse formentlig, at ufrisindede Biskopper skulde tage hele Magten. Noget saadant er der slet ikke Fare for, efter at det i Realiteten er blevet Lægmand, der gennem Menighedsraadene vælger Biskopperne. Vi finder det rimeligt og naturligt, at det i Rigets Grundlov bliver fastslaaet, at Repræsentanter for Menighedsraadene sammen med Biskopperne bliver afgørende med Hensyn til Kirkens indre Anliggender.

Med Ændringsforslag Nr. 61 tilstræber vi en ændret Affattelse af § 77, der angaar Ejendomsrettens Ukrænkelighed. Vi finder Formuleringen af Stk. 2 i Forslaget meget uheldig for Befolkningen. Man giver i Flertalsforslaget — og noget tilsvarende findes slet ikke i den nuværende Grundlov — Regeringen Ret til at gribe ind, hvis den anser en Erstatning for for højt ansat. Derimod kan Ejeren ikke, medmindre Regeringen skønner, at der foreligger ganske særlige Forhold, faa Sagen for en højere Instans. Naturligvis maa det siges at være bekvemt for Regeringen, at Regeringen selv kan afgøre, om der maa rejses Sag mod den, og det falder for saa vidt ganske godt i Traad med Foreteelser, som vi tidligere har været stillet over for, naar vi f. Eks. tænker paa Landbrugets Valuta o. lign. Men egentlig demokratisk kan Ordningen vel under ingen Omstændigheder kaldes. Meningen med vort Ændringsforslag er, at Borgerne skal sikres mest muligt, ikke alene gennem den gamle Bestemmelse om fuldstændig Erstatning, men tillige gennem en grundlovsmæssigt sikret Domstolsbeskyttelse.

Vort Ændringsforslag adskiller sig endvidere fra Flertallets Affattelse derved, at Sagen efter vort Forslag faar sin endelige Afgørelse ved Højesteret og ikke, som Fler-